

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΥΛΩΝ

Ἄλλ' ἢ δεσποινίς Ἄννα ἐδεικνύετο ἄνδρατος μέ-
χρις ἀγριότητος, ὃ δὲ ἀρχιδούξ ἐν τῇ ἐξέψει του τῇ ὑπε-
σχέθῃ ὅτι ἤθελε τὴν νυμφευθῇ. Πιθανὸν κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμήν νὰ ἐσκόπει τὴν μὴ τήρησιν τοῦ λόγου του,
ἀλλ' ἡ καρδία του ἐξηκολούθησε καὶ μετέπειτα φρονέουσα
ἐναντία τῶν σχεδίων του, καὶ ἐλίγον μετὰ τὴν ἀνωτέρω σκη-
νὴν ἡ ταπεινὴ θυγάτηρ τοῦ ταχυδρομικοῦ διεύθυντοῦ κα-
τέστη σύζυγός του.

*
**

Οὕτως ἐπερατώθη τὸ ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἀμαξίᾳ
ἀρξαμενον αἰσθηματικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Αὐστριακοῦ ἀρ-
χιδουκῆ. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡμεῖς περατοῦμεν τὰ Π α-
λ α ῖ α καὶ Ν έ α, ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τοὺς εὐ-
ρόντας μικρὰν τινα τέρψιν ἐν τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν νὰ
τ' ἀντικαθίστῶμεν εἰς τὸ μέλλον δι' ἄλλων ἐπικλήρων
ἄρθρων.

Ἀλκίχορ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρί.

(Συνέχεια.)

— Μὴ φοβῆσαι, εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰς θυ-
έλλας! καὶ περιπατῶ ἐπὶ τῶν βράχων αὐτῶν ὡς
εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Σὺ νὰ ἐπιστρέψῃς πολὺ τα-
χέως, εἶνε ἀργά. Θὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τοῦ κιγ-
κλιδωτοῦ.

— Ἐὰν ἔμνευς εἰς τὴν ἑπαυλιν;

— Καλὰ, καὶ οἱ παστοὶ ἔχθῃς οὔτινες μὲ περι-
μένουν νὰ τοὺς ἀποδιβάσω; Μὲ νομίζεις λοιπὸν διὰ
κάνένα βρεμμένο πουλί;

Καὶ οἱ γέλωτες τοῦ Βράγ ἀντήχησαν ἐκ νέου.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Βράγ δειχθεῖσα καταιγὶς δὲν ἤργησε
νὰ ἐπέλθῃ.

Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἡμαυρώθη ὑπὸ πυκνῶν νε-
φῶν, καὶ ἡ βροχὴ, μεμακρυσμένη κατ' ἀρχάς, ἐπλη-
σίαζεν ὀλονέν· καὶ φρικώδης κυλισμὸς, ὃν ἐπανελάμ-
βανον οἱ γρανῖται τῶν ὄχθων τῆς λίμνης, παρῆγε
θόρυβον ἐκκωφωτικόν, ὡς ἐὰν ἐμάχοντο εἰς τὸν ἀέρα
δύο ἀντίπαλοι στρατοί.

Ὁ Ἑρρίκος ἵσταται πνευστιῶν· εἶνε ἰσχυρὸς,
καὶ τοι ἀετίου ἀναστήματος, εἶνε θαρραλέος· ἀλλ'
εἶδος νευρικῆς ἐξασθενήσεως, προξενηθείσης ἐκ τῶν
ἀλλοκότων σκηνῶν τῶν καταρρακτῶν, κατεκυρίευσεν
αὐτόν·—οὐδὲν εὐρίσκει καταφύγιον εἰς τὴν ὁδὸν ἐ-
κείνην, καὶ αἰσθάνεται ἑαυτοῦν ὀλισθαίνοντα ἀνά
πᾶν βῆμα.

Ἄγνοεῖ ἐὰν ᾔναι μακρὰν ἢ πλησίον· ἀστραπὴ
τῷ δεικνύει τέλος τὸ σχῆμα τῶν βράχων, οὗς νο-
μίζει ὅτι ἀναγνωρίζει· βλέπει ὅτι εὐρίσκεται εἰς
τὸ ἄνω ἄκρον· πρέπει τώρα νὰ καταβῇ.

Πειρᾶται νὰ προχωρήσῃ.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἐκσπᾷ μαινομένη ἡ καται-
γὶς, αἱ πεῦκοι συστρέφονται, συντρίβονται, καὶ τρι-
γμοὶ ἀκούονται πανταχόθεν.

Ἀδιάφορον, πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἤρχισε νὰ ἔρπῃ, ἀδυνατῶν νὰ μὲνῃ
ὀρθος· ὑπὸ τὸν φοβερόν τοῦτον ἄνεμον· ὀλισθαίνει
ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετὰ προφυλάξεως, ἀγνοῶν
ποῦ πηγαίνει καὶ χάσας πᾶν ἔχνος τῆς ἀραποῦ.

Συγκρατεῖται ὑπὸ γηραιῶν θάμνων κειμένων ἐπὶ

τοῦ ἐδάφους, ὑπὸ παντός, ὅτι δύνανται νὰ εὕρωσιν αἱ χεῖρες του ἵνα κρατηθῶσιν.

Ἰσταται εἴ-τα πάλιν ἵνα δοκιμάσῃ νὰ εὕρῃ οἶον δῆποτε σημεῖον πρὸς ὁδηγίαν.

Ἡ ἀστραπὴ ἀναφανείσα λαμπρά, τῷ δεικνύει τὴν ἑπαυλιν Δεστοῦρ ἧς φωτίζει τὰς ὀξείας στέγας.

— Ὀλίγη ἀκόμη θέλησις, σκέπτεται ὁ Ἑρρίκος, καὶ θὰ φθάσω.

Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν νὰ κατέρχεται διὰ μέσου τοῦ ἐκ νέου ἐπικρατήσαντος σκότους.

Αἶφνης τὰ γόνατά του λυγίζονται, δὲν αἰσθάνεται κανὲν στήριγμα ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Ἐχάθη!

Εὐρέθη ἐπὶ μιᾶς τῶν φρικωδῶν ἐκείνων σχισμῶν ἐξ ὧν δὲν ἀνέρχεται τις πλέον.

Μετ' ἀπελπιστικὴν προσπάθειαν, ἐκτείνει τοὺς βραχίονας ἐκβάλλων μεγάλην κραυγὴν ἣν ἡ ἡχὴ ἐπαναλαμβάνει· ἐπέτυχε νὰ συλλάβῃ στέλεχος τι ὑπερκείμενον τῆς ἀδύτου.

Εἰς τὴν κραυγὴν του ἀπαντᾷ ἑτέρα τις· ἀλλ' αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκαταλείπουσι, δὲν θὰ δυνήθῃ ν' ἀνθέξῃ ἐνλεπτὸν ἐπὶ πλέον.

Αἱ ἀστραπαὶ διαδέχονται ἀλλήλας καὶ ἐν μέσῳ τῶν λάμπων διακρίνεται ὁ Βράγ. Πετᾷ εἶνε ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς σχισμῆς, κρατῶν τὰς χεῖρας τοῦ Ἑρρίκου καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον ν' ἀρεθῶσιν ἐκλελυμένοι :

— Ἀναρριχήθητε μὲ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ βράχου, θάρρος! αὐτὸ εἶνε ἀκόμη! ἐφθάσατε.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο ἐπὶ τοῦ βράχου, τὴν χεῖρα ἔχων ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Βράγ, οὔτινος τὸν ἡγήρὸν γέλωτα ἐπανελάμβανε τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἡχὴ.

— Σοὶ χρεωστῶ τὴν ζωὴν· εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, σφίγγων τὴν τραχεῖάν του χεῖρα.

— Συγγνώμην ἐὰν γελῶ, εἶπεν ὁ Βράγ, ἀλλ' εἶνε πράγματι θαῦμα τὸ νὰ σὰς ἐπαναδιδέπω ὄρθιον ἐδῶ ἐπὶ τοῦ βράχου.

— Γέλα, Βράγ, ἐλευθέρως, ὁ γέλως σου εἶνε δι' ἐμὲ ἡ φωνὴ τῆς ἀναστάσεώς μου, καλέ μου νέε!

— Ἀλλὰ τί τρέχει, ἐφώνησεν αἶφνης ὁ Βράγ, κατόπιν ἀστραπῆς ἧς ἡ λάμψις ἐξετάθη πανταχοῦ, εἶσθε πλήρης αἱμάτων.

— Ἐγὼ; τῷ ὄντι, ἀνωθεν τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῆς κομῆς ἐπληρώθη, φαίνεται, εἰς τὸ δένδρον.

— Δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖον, ὑπερκαλύψεν ὁ Βράγ. — Ἰδοὺ ἡ καταιγὶς πραῦνομένη, εἶπε, καὶ μέλλουσα ἀφεύκτως νὰ καταπαύσῃ ἐντὸς μικροῦ· θ' ἀναλάβωμεν τὸ μονοπάτιον, ὀλίγα βήματα ἀπέχον ἀπ' ἐδῶ· ἀλλὰ χάνετε οὕτω θλον σὺς τὸ αἷμα, ἰδοὺ τὸ μανδήλιόν μου· περιμείνωμεν τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς, στηρίχθητε ἐπάνω μου· εἶμαι βαρὺς, δὲν φοβοῦμαι νὰ μὲ παρασύρῃ ὁ ἔννεμος.

Ταῦτα λέγων ὁ Βράγ, ἐδίπλωσε τὸ μινόμακτρόν του ἐν εἶδει ταινίας.

Μικραὶ ἀστραπαὶ διεδέχθησαν ἀλλήλας· ὁ Βράγ προσήρμωσε τὴν ταινίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἑρρίκου:

— Ἐμπρός, δότε μοι τὴν χεῖρα ἐν ὧσιν ἀκόμη

διατηρεῖτε τὰς δυνάμεις σας, μὴ φοβεῖσθε τίποτε, ἔλθετε ὅπου σὰς ὁδηγῶ.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Βράγ εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς εἰς τὴν ἑπαυλιν ἀγούτης ἀτραποῦ.

Πάντες ἐκεῖ διετέλουν ἐν ἀρχῇ ταραχῇ.

Οἱ ὑπηρέται, κρατοῦντες δαῖδας, ἐξετάζουσι τὴν εἰσοδὸν ἐκάστης ὁδοῦ· ἡ Λιέδα, ὁ κ. Δεστοῦρ, ἡ Ἀξέλ, ἀποτελοῦσι συμπλεγμα πρὸ τοῦ κεγκλιδωτοῦ· ὁ Ραδβάρ καὶ ἡ Μίρκα μένουσιν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πρὸ αὐτῶν, καὶ πάντες φαίνονται ἀνήσυχοι.

Πρώτη ἡ Ἀξέλ διακρίνει τὸν Ἑρρίκον καὶ τὸ τραῦμά του· ἐκβάλλει κραυγὴν ἀπεριγράπτου ἀγωνίας, τὴν κραυγὴν δὲ ταύτην συνοδεύει πάραυτα καὶ ἡ τῆς Λιέδας.

Ὁ Ἑρρίκος εἰσέρχεται, σφίγγων ἀπάντων τὰς χεῖρας.

— Μ' ἔσωσεν, εἶπε δεικνύων τὸν Βράγ.

— Ἀμέσως, ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνέκραξεν ὁ Βράγ, νὰ τὸν θέσωμεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Ἐρχομαι καὶ ἐγὼ μαζὺ σας, εἶπεν ὁ Ραδβάρ.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ κ. Δεστοῦρ πρὸς τὴν Λιέδαν καὶ τὴν Μίρκαν, ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης· καὶ σεῖς, νεαροί μοι φίλε, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βράγ, ἵσως λάβωμεν τὴν ἀνάγκην σας, ἀλλὰ, πρὸς τὸ παρὸν δὲν πρέπει νὰ τὸν περιστοιχίσωμεν πολλοί. — Ἀναβαίνω θύπως μάθω τί εἶδους τραῦμα εἶνε, καὶ θὰ ἔλθω νὰ σὰς τὸ ἀνακοινώσω.

Ὁ μόνος τῆς αἰθούσης φωτισμὸς ἦτο ἡ λάμψις ἡ προερχομένη ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐστία καιομένων ἐλατίνων κλάδων.

Ἡ Ἀξέλ ἀπεχώρησεν ἐν τῇ σκιᾷ τῆς σχηματιζομένη ὑπὸ τῆς γωνίας τῆς μεγάλης ἐστίας· ἡ Λιέδα κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς, καὶ πρὸ αὐτῆς ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ὑποποδίου ἡ Μίρκα, κρατοῦσα τὰς χεῖράς τῆς:

— Ἡσυχάσατε, δεσποινίς, τὸ τραῦμα δὲν εἶνε σπουδαῖον, ἀφοῦ ἡδυνήθη νὰ ἔλθῃ ἔως ἐδῶ, δὲν εἶνε τίποτε· ὁ Βράγ θὰ μᾶς εἴπῃ τί συνέβη.

— Ὁ Βράγ, ὁ φίλτατος Βράγ, ὁ σωτὴρ του!

— Καὶ ἐγὼ, ἥτις ἤθελον νὰ τὸν κρατήσω ἐδῶ ἐξ αἰτίας τῆς θυέλλης!

— Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶνε ἀγαθός, ἐπανέλαβεν ἡ Λιέδα.

Ἡ Ἀξέλ, εὐθυτενῆς, ἐπὶ τοῦ τοίχου στηρίζομένη, δὲν ὠμίλει ποσὺς· ὑπέφερεν ὀξέως, καὶ προτεπάθει νὰ δαμάσῃ τὴν λύπην τῆς.

Τέλος, ἡ θύρα ἠνοίγη καὶ ἐφάνη ὁ κ. Δεστοῦρ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βράγ.

— Πάτερ μου;

— Ἡ πληγὴ δὲν εἶνε βαθεῖα, μολονότι ἀπώλεσε πολὺ αἷμα· μὴ ταράττεσαι, κόρη μου, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ ἦνε καλά. Διηγέθητι Βράγ, τὴν συνάντησίν σας, τὰ συμβάντα.

— Τὸ πρῶγμα εἶνε ἀπλούστατον· ἡ καταιγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ βροχὴ, τὰ πάντα ἐμείνοντο· ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω συνειθίσει, τοὺς δὲ δρόμους τοὺς γνωρίζω πολὺ καλὰ. Ἐξάδιζον λοιπὸν ἀπχθῆς, ὅτε ἀκούσας τὴν φω-

νὴν ἠγνόησα ὅτι ὁ κ. Ἐρρίκος ἐκινδύνευεν, ἀφοῦ σὰς ἀσχημα ἐδῶ ἀνησυχούσας ἀνταπήντησα, καὶ ἐπέμυσσα εἰς τὴν εἴκασιν ἀπ' ἐμοῦ βήματα ἀπέχουσιν σχισμῆν. — Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἦτο· ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς εἶδον δύο χεῖρας συγχρατούμενας ἀπὸ μεγάλου βραχίονος ἐλάτου, καταφθάνω, ἵππεύω ἐπὶ τοῦ δένδρου, καὶ συλλαμβάνω τοὺς βραχίονας : θάρρος, εἶπον, καταβῆλαςτε ἑλθόντες προσπαθεῖν, ὦρα! καὶ ἰδοὺ ὁ κ. Ἐρρίκος παρὰπλεύρως μου.

Ὁ Δαστοὺρ ἐφωγῆς τὰς χεῖρας τοῦ Βράχ.

Ἡ Λιέδα τῷ εἶπε φιλόφρονος λόγους.

Ἡ Μίρκα δὲν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπ' αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἀἰὲλ ἐξηκολούθει μένουσα πάντοτε ἔρθῃ καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ σκιᾷ.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

(Διήγημα ὑπὸ C. del Negro.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Πρωτὴν τινὰ ἡ Μαρία εἰσέρχεται εἰς τὸ μαγειρεῖον ἵνα παραγγεῖλῃ τὰ διὰ τὴν μεσημβρίαν φαγητὰ, ὅτε καταφθάνει καὶ ἡ Σοφία μὲ τὴν φοβεράν ἀγγελίαν ὅτι ἐτοιμάζονται ἤδη τὰ φαγητὰ παραγγελλθέντα ὑπὸ τῆς κ. Εἰρήνης πρὸς τούτοις, ἐπὶ τοῦ στόματός της χαιρέκακον μειδίαμα ἀνεφάνη δι' οὗ ἐδηλοῦτο καθαρώς ὅτι αὕτη συνεπάθει μᾶλλον τῇ γοαίᾳ κυρίᾳ.

«Τί ἔχομεν λοιπόν;» ἠρώτησεν ἡ Μαρία μὲ ἀταραξίαν.

Ἡ Σοφία ἠρίθμησε τὰ φαγητὰ.

«ὦ, θεέ μου! ὅποια συνήθη, κοινὰ φαγητὰ!»

«Πιθανόν, ἀλλ' εἰς τὸν κ. ἐλπίζω ν' ἀρέσουν.» προσέθηκεν ἡ Σοφία μετὰ κακεντρεχείας· «ὥς τοῦ ἀρέσουν περισσότερο ἀπὸ τὰ γαλλικὰ φαγητὰ, τὰ ὅποια ἡ κυρίᾳ προτιμᾷ.» Τοῦτο ἀκούσασα ἡ Μαρία τρέχει ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου της ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ ἐὰν ἡ Σοφία ἔχει δίκαιον λέγουσα ὅτι δὲν δύναται αὐτὸς νὰ ὑποφέρῃ τὰ γαλλικὰ φαγητὰ!

Ὁ Παῦλος ἐκίχθητο ἀόκνως ἐργαζόμενος παρὰ τῷ τραπέζιῳ του· αἱ πρωῒναι ὥραι τῷ ἦσαν αἱ προσφιλέστεραι πρὸς ἐργασίαν καὶ συγχρόνως αἱ γονιμώτεραι· ἂν καὶ τῷ ἦτο δυσάρεστον ὁπότεν τὸν διέκοπτον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠραιότερων ἰδεῶν του, ὑπεδέχθη ὁμως τὴν παρωργισμένην σύζυγον, μ' εὐχαριν μὀρφῇ. «Λοιπὸν» εἶπεν ὁ Παῦλος ἀφοῦ αὕτη μὲ ζωρὰν ὀργὴν ὑπέβαλεν αὐτῷ τὴν σπουδαίαν της ἐρώτησιν, «ἀφοῦ ἡ Σοφία σοὶ τὸ ἐπρόδωκε, δὲν πρέπει νὰ σοὶ τὸ ἀποκρύψω ἐπὶ πλέον· δὲν μοὶ ἀρέσκουν γενικῶς τὰ ξένα φαγητὰ· πάντοτε μοὶ εἶνε προτιμώτερον ἐν γνήσιον ἀπλοῦν ἐλληνικὸν φαγητόν.»

«Διατί δὲν μοὶ τὸ ἔλεγες προτῆτερα; εἵμεθα τώρα τόσον καὶ ῥὸν ὑπανδρευμένοι καὶ ἔχεις μυστικὸν ἀπὸ ἐμέ.» «τόσον καὶ ῥὸν!» ἐπανέ-

λαθεν ὁ Παῦλος μὲ φωνὴν συμπαθῆ καὶ πλήρη παρὰπνῶν· «σοὶ φαίνεται ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τόσο μακρὰ; ἐμὲ μοὶ φαίνεται ὡς ἐὰν ἐφίλησα χθὲς μόλις διὰ πρωτὴν φορὰν τὰ γλυκὰ σου χεῖλη!» Κατεπραῦνθη μετὰ τοῦτο ἡ ὦραίᾳ μας· ἐκαθέσθη ἐπὶ τῶν γονάτων του· τὸν περιέβαλε μὲ τοὺς βραχίονάς της, καὶ τὸν κατησπάσθη. «Σὲ ἀγαπῶ τόσο, τόσο πολὺ, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής· μόνον ἓνα παράπανον ἔχω, ὅτι σὺ, μὲ ὅ,τι ἡ μήτηρ σου κάμνει, μένεις πάντοτε εὐχαριστημένος, ἐγὼ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ κατορθώσω τοῦτο.»

«Αὐτὸ εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ ἐννοήσῃς» εἶπεν ὁ Παῦλος, μὲ τὴν μητέρα μου ζῶ ἀπ' οὗτο ἐγεννήθην· πῶς λοιπὸν νὰ μὴ γνωρίζῃ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς γυνώμας μου;»

«Δὲν εἶνε τοῦτο» ἀντεπαρετήρησεν ἡ Μαρία, λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν σείουσα· «ἀγατῆς περισσότερον τὴν μητέρα σου παρὰ ἐμὲ καὶ διὰ τοῦτο εὐχαριστεῖσαι περισσότερον εἰς τὰς περιποιήσεις της παρὰ εἰς τὰς ἰδικάς μου.»

«Τρελλούτσικο» εἶπεν αὐτὸς εἰς τόνον πλήρη ἀγάπης, καὶ τὴν ἐφίλησε, «δὲν θὰ εἶσαι βεβαίως ζηλότυπος διὰ τὴν μητέρα μου;»

«Ναί, εἶμαι ζηλότυπος διὰ πᾶν ὅ,τι σὺ ἀγαπᾷς· ἡ σὲ ἀγαπᾷ, διὰ πᾶν ὅ,τι ἀποσπᾷ ἐν μειδιάμᾳ σου· διὰ τὴν μητέρα σου, ἥτις ἐπιτυχῶς σὲ περιποιεῖται, διὰ τοὺς φίλους σου, οἵτινες σὲ ἀπομακρύνουσιν ἐμοῦ, διὰ τὸν κύνα τῆς οἰκίας, τὸν ὅποιον τόσον ἀπλῶς θαυμάεις, διὰ τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐνθουσιῶσι διὰ τὰ μυθιστορήματά σου... Παῦλε, σὲ ἀγαπῶ τόσο πολὺ ὥστε ἐπιθυμῶ ὅ,τι σὲ καθιστᾷ εὐτυχὴ ἢ σοὶ γίνεται πρόξενον χαρᾶς νὰ προσέρχεται ἐξ ἐμοῦ καὶ μόνος.

«Τὸ κἀλλιστον, τὸ πλεῖς ἀξίας, προσέρχεται βεβαίως ἀπὸ σέ» διεβεβαίωσεν αὐτὸς μὲ συγκινημένην φωνήν, καὶ μὲ περιπαθῶς λάμποντας ὀφθαλμούς.

Ἄλλ' ἡ Μαρία ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐζωγράφη ἐπὶ τῆς ὄψεώς της ἀμφιβολία· «ποσάκις σκέπτομαι κατὰ τι τὸ ὅποιο, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σὲ εὐχαρίστησῃ ὅτε ἡ μήτηρ σου ἢ μὲ προλαμβάνει ἢ μοὶ λέγει νὰ τὸ ἀφήσω διότι δὲν εἶνε τοῦ γούστου σου. Ἀχ, θεέ μου, θεέ μου, τί θὰ ἐπραττον πρὸς χάριν σου!»

«Σπουδάζουσα ὁμιλεῖς, Μαρία;»

Ἡ Μαρία ἐλύθη εἰς δάκρυα.

«Ἔστο εὐχαρις, ἀγάπη τὴν καλὴν μου μητέρα, ἡ ὅποια σὲ λατρεῖ, ζῆθι, ὅπως πρότερον, εἰρηνικῶς μὲ αὐτὴν· πόσον θὰ σ' εὐγνωμόνουν ἐὰν κατέπνιγες τὴν ἀθυμίαν καὶ τῆς ὀργῆς τὸν ἀναθρασμόν, ἐὰν ἀνεγνώριζες ὅτι οὐδεμίαν λέξιν πρέπει νὰ χάνωμεν διὰ τόσον μικρὰ πράγματα· δὲν εἶνε παράλογον νὰ δυσχεραστῇ διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ μαγειρείου, δι' ἓνα σπασμένο ποτήρι, δι' ἓνα ραῖσμένο πιάτον, διὰ μιᾶς πεντάρας πρᾶγμα τέλος πάντων! μάθε τὸ μέγα ζήτημα τὸ πᾶν ἐν καταλλήλῳ καιρῷ νὰ πράττης, μὲ ἀταραξίαν καὶ ἀδιαφορίαν συζητοῦσα, καὶ πιστεύσόν με, Μαρία, ὅτι τὸ ὠραιότατον προσόν